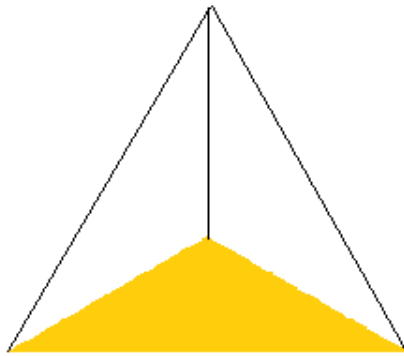

JUNGE KUNST 2000

JOSEF SYNEK

KUNSTPROJEKT DER SPARKASSE PASSAU

Mein Suchen, mein Rufen und mein Zuhören – Josef Synek

Wir haben eine historische Situation erreicht, in der die individuellen Autonomieansprüche selbst gelebt werden müssen. Selbstverwirklichung heißt aber nicht nur, sich selbst ins Zentrum zu stellen, sondern heißt auch, sich öffnen für andere und Verantwortung zeigen. Künstler verschreiben sich einer Art der Selbstverwirklichung, die sich ganz einer Sache widmet, und in der Kunst aufgehend, verströmen sie ihre Energie nach außen, verteilen sie. Der 1944 in Blatná geborene Josef Synek ist so ein Künstler. Welche Fülle legt er an in seinen Bildern, welche Kraft lässt er wirksam werden! Es ist eine positive Kraft. Wie anders auch könnte es sein, ist das Malen doch sein Lebensinhalt. Mit dem Malen definiert er sein Leben. „Es ist Freude und Kummer, es ist mein Suchen nach dem verlorenen Paradies, meine Spur im Sand, mein Spiel mit Formen und Farben, meine Lebensstellung, mein Träumen, mein Rufen und mein Zuhören.“ Ja, und es ist eine lebenslange, Frucht säende und Frucht bringende Arbeit. Irving Stones Roman „Durst nach dem Leben“ über Vincent van Gogh hat Josef Synek einst tief gerührt. Ein heroischer Kampf mit dem Leben, mit der Krankheit, mit dem ungünstigen Schicksal und ein leidenschaftliches, sich selbst vernichtendes Malen: „Ich wollte ihm ähnlich sein“, sagt Josef Synek, aber „nach dem Satz: Jeder möchte Vincent werden, aber niemand will sein eigenes Ohr abschneiden.“ Der südböhmische Künstler hat bis heute beide Ohren, aber kein Überschreiten von Barrieren ist ihm fremd. Das Leben hat ihm – wie könnte es für einen 1944 Geborenen anders sein – nichts geschenkt. Sein Vater war Sonntagmaler, der impressionistische Bilder malte, sein einziges Thema war das Schloss in Blatná. Der kleine Josef hat die Eingenommenheit und die Konzentriertheit genau beobachtet und in sich aufgenommen. Der große Josef hat seine eigene Tiefe gefunden.

In seinem Atelier am Weinberg, so heißt das Stadtviertel, in dem sein Einfamilienhaus nahe dem Wald steht, sieht er sich die Natur an. Die Sonne bescheint am Südhang oft seine Bilder. Vielleicht sind sie sonnengesättigt, deshalb oft so hell, so fröhlich farbig bunt, vielleicht aber geht deswegen auch eine solch magische Wirkung von diesen Bildern aus. Und hat nicht auch die Sonne ihre Tücken. Große Kräfte können auch zerstörerisch wirken. Die Bilder sind nicht festgelegt. Sie erzählen Geschichten, allegorisch verschleiert, sie geben Andeutungen. Kunsterlebnis entsteht, weil die Tür in die Phantasiewelt des Malers einen Fußbreit offen ist, nur angetippt werden muss, und schon gewährt sie Einlass.

Josef Synek schafft mit Skepsis. Er ist froher Natur und hofft, dass bessere und ruhigere Zeiten auch in seine Heimat kommen, dass das Gute das Böse besiegt. „Unsere neu gewonnene Freiheit macht uns manchmal ratlos“, sagt er, verschmitzten Blickes aber, denn die Ratlosigkeit löst sich auf in seinen Bildern. In ihnen haben die Dinge keine endgültige letzte Form, sie deuten an, sie definieren nichts zu einem Absoluten. Ihnen ist der Zauber des Wandels eingegeben. Die Malerei ist seine grenzenlos verständliche Sprache. Er hat einen Kosmos geschaffen, der sich ausdehnt, der aber das Individuum nie aus dem Blick verliert.

„Das Malen bildet den Inhalt meines Lebens. Ich bemühe mich darum, dass meine Bilder den Menschen nicht nur Freude geben, sondern auch die Energie, die wir für unser nicht immer leichtes Leben brauchen. Ich möchte, dass meine Bilder optimistisch und lustig wirken.“ Das tun sie und sie imaginieren uns.

Stefan Rammer

Moje hledání, moje volání a moje naslouchání – Josef Synek
Dočkali jsme se historické situace, ve které si každý z nás musí individuálně prožít nároky na vlastní autonomii. Seberealizace neznamena ale postavit sám sebe do centra, znamená otevřít se i pro jiné a převzít zodpovědnost. Umělci propadají seberealizaci, která se orientuje na jedinou věc a ta jak v jejich umění klíči vyzařuje její energii navenek, rozděluje jí do mnoha stran.

Josef Synek, narozen 1944 v Blatné je právě takovým umělcem. Jakou plností oplývají jeho obrazy, jako silou působí! Je to síla pozitivní. Jak by tomu mohlo být také jinak, než že se stalo malování náplní jeho života. Malováním vlastně definuje svůj život. „Je to moje radost i zármutek, je to moje hledání ztraceného ráje, moje stopa v písku, moje hra s tvary a barvami, můj životní postoj, moje snění, moje volání a naslouchání“.

Ano, a je to práce, která celoživotně zasévá a sklízí plody. Román Irvinga Stona „Žízeň po životě“ o Vincentu van Goghovi kdysi Josefa Synka hluboce zaujal. Hrdinský boj se životem, s nemocí, s nepřízní osudu a vá šnivě a samozničující malování. „Chtěl jsem se mu podobat“, říká Josef Synek, i když ve smyslu výroku „každý by chtěl být Vincentem, ale nikdo si nechce uříznout vlastní ucho). Jihočeský umělec má dosud obě uši i, ale není mu cizí překonávat jakékoliv překážky. Život mu nic nedaroval, a to snad ani u něj, který se narodil v roce 1944 jinak být nemůže. Jeho otec příležitostně maloval a jeho jediným námětem byl zámek v Blatné. Malý Josef jeho zaujatost a soustředěnost bedlivě sledoval a převzal jí. Velký Josef našel svoji vlastní hloubku.

Ze svého ateliéru na Weinbergu – tak se jmenuje městská čtvrť, kde se nacházel poblíž lesa jeho rodinný dům, shlíží na přírodu. Na jižním svahu slunce ozařuje často jeho náměty. Možná jsou sluncem prozářené a proto tak světlé, tak vesele barevně pestré, možná že právě proto vystupuje z těchto obrazů taková magická síla. Ale není i ve slunci kousek zálužnosti? Velké síly mohou působit i ničivě. Obrazy nejsou přodem dány. Vyprávějí alegoricky předemné příběhy, jsou plné náznaků. Vzniká kulturní zážitek, neboť dveře do malířova světa fantazie jsou pootevřené a stačí do nich lehce strčit, aby se otevřely docela.

V tvorbě Josefa Synka se odráží skepse. Je veselé povahy a doufá, že do jeho vlasti přijdou i lepší a klidnější časy, že dobro zvítězí nad zlem. Naš e nenabytá svoboda nás někdy činí bezradnými, říká, i když s chytráckým pohledem, neboť bezradnost se v jeho obrazech rozplývá.

V nich nemají věci žádnou konečnou podobu, pouze něco naznačují, nic nedefinují absolutně. Je do nich vloženo kouzlo proměny. Malování je jazyk, kterému se dá rozumět aniž jsou stanoveny jakékoliv hranice. On vytvořil kosmos, který se zvětuje, přesto však nikdy neztrácí ze zřetele jednotlivce, individuum.

„Malování je obsahem mého života. Snažím se, aby moje obrazy přiná šely lidem nejen radost, ale také energii, kterou ve svém nelehkém životě potřebujeme. Chci, aby moje obrazy působily optimisticky a vesele. A to také činí a vyvolávají v nás imaginární představy“.

DOMY Die Häuser Öl auf Leinwand 45 cm x 55 cm

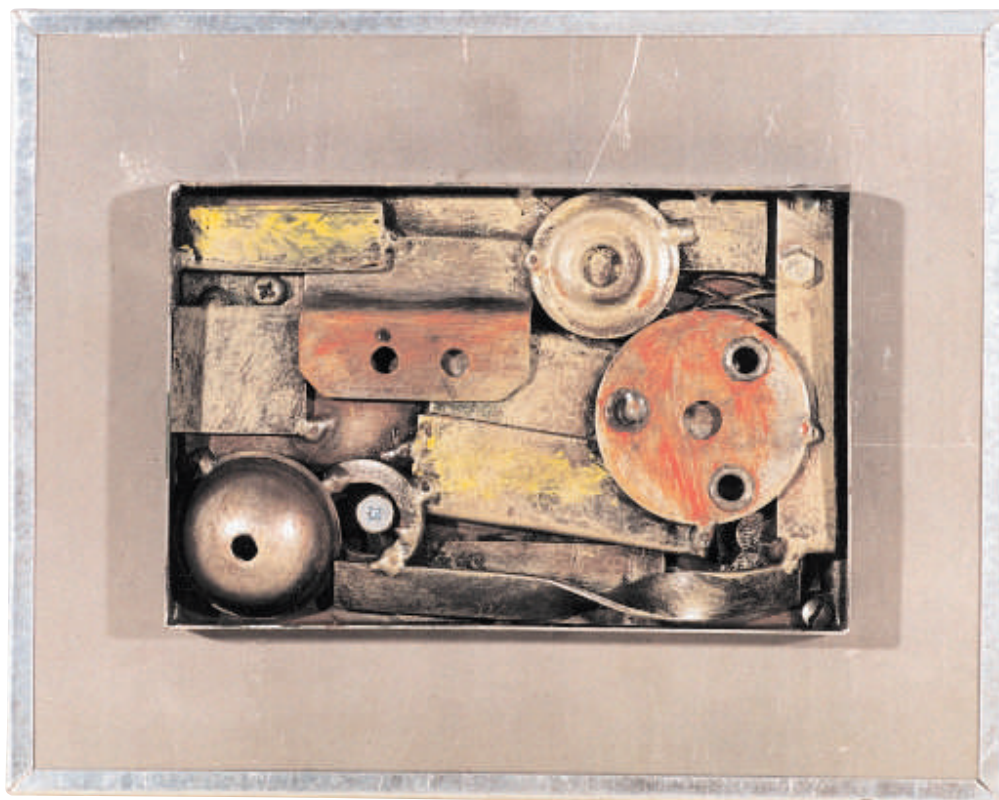
Metal, Email 35 cm x 29 cm

Metal, Email 29 cm x 29 cm

Metal, Holz Ölfarben 42 cm x 29 cm

Metal, Email Blechbild 2000 35 cm x 29 cm

DOMY 1998 Olej 52 cm x 72 cm

Asilisty 1998 Olej 62 x 82 cm

Maler und Grafiker/Malířa grafik

Geboren 13. März 1944 in Blatná

Er lebt und arbeitet in Blatná

Dlouhá 869

CZ-38801 Blatná

Tel.: 0 04 20/3 44/42 31 46

Narozen 13. března 1944 v Blatné

Zije a tvoří v Blatné

38801 Blatná

Dlouhá 869

telefon: 03 44/42 31 46

Private Studien/Studia soukromá

Er ist Mitglied des Südböhmischen Kunstverbandes und der Gruppe „Kreis 89“

je členem Asociace jihočeských výtvarníků a skupiny „Kruh 89“

Selbständige Ausstellungen/Samostatné výstavy :

1980	České Budějovice	Galerie na dvorku
1981	Blatná	Muzeum
1985	Liberec	
1987	Blatná	Muzeum
1991	Český Krumlov	Galerie Art
1992	Jindřichův Hradec	Galerie Teinitzerová
1993	Český Krumlov	Muzeum
	České Budějovice	Dům umění
1995	Vysoké Mýto	Galerie
1997	Český Krumlov	Galerie R
1999	Blatná	Zámek
	České Budějovice	Galerie pod kamennou žábou
	Český Krumlov	Galerie Art
	Brno	Studio IN

Gruppen- Ausstellungen/

Skupinové výstavy:

1989	České Budějovice	Kruh 89
1990	Freistadt(Rakousko)	Kruh 89
1992	Vannes (Francie)	AJV
1996	Dublin (Irsko)	AJV
1999	Praha	AJV (Nová sín)